

Arrest

nr. 63 090 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van gemengd Georgisch-Ossetische origine, geboren te Rustavi Georgië. In 2006 huwde u met G. L. (...) (OV 6.615.601). Jullie woonden in de stad Rustavi. Uw man was beroepsmilitair. In januari 2008 werd zijn eenheid naar Irak gestuurd. Omwille van het uitbreken van het conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, werd zijn eenheid teruggeroepen. Hij arriveerde terug in Georgië op 9 augustus. Uw man weigerde tegen de Osseten te vechten en nam ontslag. De dag na zijn aankomst gingen jullie naar Ruispiri, het geboortedorp van uw man. Eind september 2008 werd uw man meegenomen voor ondervraging. Hij kwam dezelfde avond terug naar huis en vertelde dat hem vragen waren gesteld over de reden van zijn vertrek uit het leger. Enkele dagen nadien kwam een vriend van uw man langs. Na hun gesprek vertelde uw man dat hij

werd verdacht van het doorgeven van informatie aan de Osseten omwille van telefoongesprekken die u had met uw familie in Zuid-Ossetië en waarvoor u de gsm van uw man had gebruikt. Minder dan een week na dit gesprek vertrok uw man uit Georgië. Enkele dagen nadien ging u naar uw ouders in Rustavi. Na het vertrek van uw man kwamen agenten van SODI of soldaten geregeld naar jullie thuis om te eisen dat u uw man zou contacteren en hem zeggen dat hij zich diende aan te geven. Ook vroegen ze aan u wie de mensen waren met wie hij contact had gehad. Daarnaast werd u ook opgebeld. Uiteindelijk verliet u Georgië op 28 of 29 januari 2010. U nam het vliegtuig naar Kiev, Oekraïne, waar uw man reeds woonde sinds zijn vertrek uit Georgië. Op 19 april 2010 vertrokken jullie naar België. Jullie staken de Poolse grens over verstopt in een vrachtwagen. Daarna bracht een minibus jullie naar België, waar jullie aankwamen op 21 april 2010 en dezelfde dag asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. U stelde geen andere problemen te hebben gehad. (CGVS dd. 05/01/2011, p.7) Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot. Deze beslissing is deels gebaseerd op een discrepantie in jullie beider verklaringen:

"[...] Verder werd een belangrijke discrepantie tussen de verklaringen van u en uw echtgenote vastgesteld. U verklaarde dat zij na uw vertrek uit Georgië steeds het bezoek kreeg van personen die zich legitimeerden als agenten van SODI. U had in deze periode regelmatig contact met uw echtgenote. (CGVS, p.16-17) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij zowel door agenten van SODI als door mensen van het leger werd bezocht. Uw echtgenote stelde nog dat zij zich niet kon herinneren of zij u al dan niet vertelde over de militairen die langskwamen en dit terwijl ze wel tegen u zei tot welke dienst de personen behoorden als zij van SODI waren. (S. (...) - CGVS, p.6-7) Dit is niet geloofwaardig te noemen. Er mag echter verwacht worden dat zij in dit geval dergelijke belangwekkende informatie wel aan u zou hebben doorgegeven. Deze discrepantie is dan ook niet geloofwaardig te noemen. Bovendien raakt zij aan de kern van uw asielrelaas, met name de overheidsinstellingen die u zouden zoeken, en zij ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid ervan. [...]"

Uw Georgische identiteitskaart vermag niet om bovenstaande beslissing te wijzigen. Immers, het bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het toont echter op geen enkele manier de door u en uw echtgenoot verklaarde problemen aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot, L. G., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 67 495. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 1 februari 2011.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 089 van 14 juni 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan L. G. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine, geboren te Ruispiri in het district Telavi, Georgië. U woonde er tot 2002, toen u beroepsmilitair werd in het Georgische leger. In 2006 huwde u met I. S. (...) (OV 6.615.601). Zij is van gemengd Ossetisch-Georgische origine. Jullie woonden in de stad Rustavi. In januari 2008 werd uw eenheid naar Irak gestuurd. Omwille van het uitbreken van het conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 werden jullie teruggeroepen. U arriveerde terug in Georgië op 9 augustus. Bij aankomst liet u uw overste weten dat u niet kon vechten tegen de Osseten omwille van de origine van uw vrouw en het feit dat zij er nog familieleden had. U moest een schriftelijke verklaring indienen waarmee u uw contract met het Ministerie van Defensie ontbond. Die dag vertrok u met uw vrouw naar Ruispiri. Eind september 2008 kwamen twee personen van SODI, een departement van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, naar jullie huis en vroegen u mee te komen naar hun bureau in Telavi. Eerst vroegen ze u waarom u had geweigerd te vechten. Daarna droegen ze u op om op te schrijven welke informatie u had doorgegeven aan de Osseten en welke informatie zij van u wilden. Ze geloofden niet dat u van niets wist. Zij beschikten over telefoongegevens waaruit bleek dat er met uw gsm naar Zuid-Ossetië was gebeld tijdens de oorlog. Uw vrouw bleek met uw gsm naar haar familie in Zuid-Ossetië te hebben gebeld. U werd dezelfde dag nog vrijgelaten. U mocht niet zeggen waar u was geweest en moest thuis wachten tot ze terug zouden komen voor u. U vertelde uw vrouw en vader niets over wat er was gebeurd. De volgende dag besprak u het wel met een goede vriend van u. Die zei dat het gevaarlijk was om op hen te wachten en dat het beter was om het land te verlaten. Hij had immers op televisie een reportage gezien over een soldaat die beschuldigd was van collaboratie en achteraf dood was teruggevonden. Drie à vier dagen nadien, begin oktober 2008, verliet u Georgië. U nam het vliegtuig van Tbilisi naar Kiev, Oekraïne, waar u bij familieleden verbleef. Eind januari 2010 kwam uw vrouw met jullie pasgeboren kind u vervoegen in Kiev. Op 19 april 2010 vertrokken jullie naar België. Jullie staken de grens over verstoep in een vrachtwagen. Daarna bracht een minibus jullie naar België, waar jullie aankwamen op 21 april 2010 en dezelfde dag asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw militaire identiteitskaart, een militair document waarmee u een wapen kon ontvangen in de wapenkamer, vier attesten van verschillende opleidingen die u kreeg in het leger en een certificaat van deelname aan de militaire operatie in Irak.

B. Motivering

U vreest op officieuze wijze vervolgd te worden door de Georgische autoriteiten, die u onterecht beschuldigen van het doorgeven van informatie aan Zuid-Ossetië tijdens het conflict in augustus 2008. U verwees hierbij naar een andere soldaat die beschuldigd was van collaboratie en dood werd teruggevonden nadat hij meegenomen was voor ondervraging. (CGVS d.d.05/01/2011, p.11, 14, 17)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de door u gekende problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u met een gewone lijnvlucht vanuit de luchthaven van Tbilisi het land hebt verlaten. (CGVS, p.8) U werd op dat moment door de Georgische autoriteiten al verdacht van zeer ernstige feiten. Hierbij verklaarde u dat u geviseerd werd door agenten van SODI, een machtige speciale brigade van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p.16), die u na uw ondervraging eind september 2008 hadden verboden om uw huis te verlaten omdat ze snel terug zouden komen voor u. (CGVS, p.14) Uit het feit dat er ook na uw vertrek nog frequent naar u gezocht werd (CGVS, p.16-17), kan afgeleid worden dat u voor hen bovendien een zeker belang had. Dat u in dit geval zonder problemen op officiële wijze via een luchthaven het land zou kunnen verlaten (CGVS, p.8) is weinig geloofwaardig te noemen en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u geviseerd worden door de Georgische autoriteiten.

Dat ook uw vrouw in januari 2010, nadat zij zeer regelmatig bezocht was door personen van het leger en SODI die op zoek waren naar u (S. (...) - CGVS, p.6-7), zonder problemen via dezelfde weg het land kon verlaten (S. (...) - CGVS, p.4) onderbouwt verder bovenstaande vaststelling.

Verder werd een belangrijke discrepantie tussen de verklaringen van u en uw echtgenote vastgesteld. U verklaarde dat zij na uw vertrek uit Georgië steeds het bezoek kreeg van personen die zich legitimeerden als agenten van SODI. U had in deze periode regelmatig contact met uw echtgenote. (CGVS, p.16-17) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij zowel door agenten van SODI als door mensen van het leger werd bezocht. Uw echtgenote stelde nog dat zij zich niet kon herinneren of zij u al dan niet vertelde over de militairen die langskwamen en dit terwijl ze wel tegen u zei tot welke dienst de personen behoorden als zij van SODI waren. (S. (...) - CGVS, p.6-7) Dit is niet geloofwaardig te noemen. Er mag echter verwacht worden dat zij in dit geval dergelijke belangwekkende informatie wel aan u zou hebben doorgegeven. Deze discrepantie is dan ook niet geloofwaardig te noemen. Bovendien raakt zij aan de kern van uw asielrelaas, met name de overheidsinstellingen die u zouden zoeken, en zij ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote op een belangrijk punt erg vaag waren. Zo kon geen van jullie beiden accuraat aangeven wanneer u werd meegenomen voor verhoor (CGVS, p.11; S. (...) - CGVS, p.5); noch wanneer u vluchtte uit Georgië (CGVS, p.8; S. (...) - CGVS, p.6); noch hoeveel dagen er zaten tussen uw gesprek met uw vriend (waarna u alles vertelde aan uw vader en vrouw) en uw vlucht uit Georgië (CGVS, p.15; S. (...) - CGVS, p.6). Gelet op het feit dat u slechts één maal ondervraagd werd; dat bij deze ondervraging duidelijk werd van wat u verdacht werd; en u kort nadien het land ontvluchtte, mag verwacht worden dat jullie deze feiten accuraat kunnen situeren in de tijd.

Verder dient vastgesteld te worden dat u nog steeds in het bezit bent van uw militaire identiteitskaart. U verklaarde hierover dat deze kaart onder andere nodig is om toegang te krijgen tot militaire installaties. Hierbij stelde u nog dat het leger deze kaart niet in handen zou willen zien van iemand die er niet langer deel van uitmaakt. (CGVS, p.5) Dat niemand er om gaf op het moment dat u uw ontslag indiende omdat het oorlog was (CGVS, p.5) kan geenszins volstaan als verklaring. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat er nog wel tijd was voor u om op officiële wijze uw ontslag in te dienen op de dag dat u terugkeerde uit Irak (CGVS, p.3-4). Bovendien bevestigde u zelf het belang van deze identiteitskaart. (supra) Zeker in geval van een gewapend conflict, en nog meer in uw geval omdat u weigerde te vechten omwille van het feit dat een deel van uw schoonfamilie van Ossetische afkomst is en daar nog woonde, kan verwacht worden dat het leger een verhoogde waakzaamheid aan de dag zou leggen en u niet naar huis zou laten vertrekken zonder deze kaart af te geven. Daarenboven zou u vanaf september 2008 verdacht zijn van het doorgeven van gevoelige informatie aan de vijand en hierover ondervraagd zijn door een machtige speciale brigade van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. (CGVS, p.16) Dat u in de door u omschreven omstandigheden uw militaire identiteitskaart nog steeds in uw bezit zou hebben, is niet aannemelijk te noemen. Dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het door u verklaarde ontslag uit het leger. Bovendien raakt dit aan de kern van uw asielrelaas, aangezien uw ontslag een van de zaken zou zijn waarover u ondervraagd zou zijn (CGVS, p.12) Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid hiervan verder ondermijnd.

Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u voor uw vertrek uit Georgië geen enkele poging hebt ondernomen om bescherming te zoeken tegen deze onterechte beschuldigingen. Zo contacteerde u geen advocaat of richtte u zich niet tot de Ombudsman of het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarvan SODI een afdeling was. (CGVS, p.18) Gelet op het feit dat u ten onrechte beschuldigd werd en dat er volgens u veel mensen waren die konden bevestigen dat u een eerlijk, loyaal soldaat was (CGVS, p.18), mag verwacht worden dat u minstens een poging zou ondernemen om (juridische) bescherming te bekomen in uw land van herkomst. U stelde dat u vreesde dat uw leven in gevaar was en verwees hierbij naar een Georgische soldaat die beschuldigd was van collaboratie en gedood was. (CGVS, p.17) Hiervan wist u echter niet wat er in deze zaak precies gebeurd was en uitte u enkel het vermoeden dat zijn zaak en de uwe gelijkaardig waren (CGVS, p.15), zodat u uw vrees om hetzelfde lot te delen niet aannemelijk maakt. U stelde nog dat u van iedereen schrik had, dat een advocaat zinloos is en dat vechten tegen SODI nutteloos is, waarbij u verwees naar de macht van deze organisatie. U toont echter niet op objectieve wijze de macht van deze organisatie aan, noch het feit dat u hier tegenover machteloos zou staan.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de door u en uw echtgenote gevolgde reisweg vanuit Oekraïne naar België. U verklaarde dat jullie anderhalf à twee uur verborgen zaten in een vrachtwagen om de grens met Polen over te steken. In Polen zouden jullie vervolgens overgestapt zijn in een minibus. Jullie zouden geen instructies gekregen hebben over wat jullie moesten doen of zeggen in het geval jullie ontdekt zouden worden. (CGVS, p.9-10) Dat jullie verborgen in een vrachtwagen zonder problemen de Poolse grens overgestoken zouden zijn, is geenszins aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat alle vrachtwagens een tweeledige controle ondergaan aan de grens, te weten door de grenswacht en de douane. Voor vrachtwagens worden hierbij verschillende technische hulpmiddelen ingezet. Gelet op deze informatie is het ook niet aannemelijk dat jullie geen instructies zouden hebben gekregen van de passeur of chauffeur. Immers, gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten geen instructies zou geven over wat zij moeten doen of zeggen in geval van controle of ontdekking.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw vrouw jullie Georgisch paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Aflsuitend wordt nog opgemerkt - gelet op de etnische origine van uw vrouw - dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er, ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen. Uw identiteitskaart bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij in twijfel getrokken worden. De verschillende attesten betreffende militaire opleidingen en uw missie in Irak tonen enkel aan dat u in het leger diende in de periode 2002 tot 2007. Er kan echter niet uit afgeleid worden tot wanneer u beroepsmilitair was, of en in welke omstandigheden u ontslag nam, noch of u hierna verdacht zou zijn van het doorgeven van informatie. Dit geldt eveneens voor het identificatiedocument – dat geen afgifte- of vervaldatum draagt - waarmee u een wapen kon ontvangen in de wapenkamer. Uw militaire identiteitskaart werd eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de onaannemelijke vaagheden, betoogt verzoeker dat hij, in plaats van een ingestudeerd verhaal te brengen, naar waarheid en best vermogen heeft geantwoord op de gestelde vragen.

Verzoeker wijst er eveneens op dat hem op het verhoor werd medegedeeld dat hij mocht antwoorden bij benadering en dat het hem niet kwalijk zou worden genomen indien hij niet precies zou kunnen antwoorden op bepaalde vragen. Om deze redenen is verzoeker van mening dat het feit dat hij zich betreffende data niet kon herinneren, rekening gehouden met de moeilijke situatie waarin hij zich bevindt, niet zou mogen leiden tot de ongeloofwaardigheid van diens relaas. Ten slotte verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift nog naar de 'traumatische ervaringen' die asielzoekers vaak dienen te doorstaan.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

De Raad is niet overtuigd door verzoekers bewering dat hij "naar waarheid en best vermogen" heeft geantwoord op de gestelde vragen. De Raad stelt immers vast dat het door verzoeker voorgehouden asielrelaas een aanvang nam op eind september 2008, toen hij werd gearresteerd en nog geen week later reeds eindigde toen verzoeker zijn thuisland had verlaten. Dit beweerde relaas speelt zich derhalve af op minder dan een week en vertoont dan ook geen ingewikkelde chronologische structuur van elkaar opvolgende gebeurtenissen die zijn gespreid over meerdere maanden of jaren. Van een dergelijk in de tijd uiterst beperkt relaas waarin zich slechts enkele cruciale dagen voordoen mag van personen die beweren deze gebeurtenissen werkelijk te hebben beleefd worden verwacht zich dit relaas op een correcte wijze te herinneren. Daarenboven kan worden vastgesteld dat het door verzoeker ter vergoelijking aangehaald argument dat hij wel degelijk naar waarheid en best vermogen heeft proberen te antwoorden, eigenlijk neerkomt op een loutere bevestiging van zijn bij verweerder afgelegde verklaringen. Derhalve kan dit argument betreffend motief van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht zetten.

Waar verzoeker vervolgens beweert dat verweerder aan hem zou hebben medegedeeld dat hij bij benadering mocht antwoorden op de vragen, is de Raad van oordeel dat dit argument feitelijke grondslag mist. Nergens blijkt uit het verslag van het verhoor van 5 januari 2011 (administratief dossier, stuk 5) dat verweerder aan verzoeker zou hebben gezegd dat het voldoende was bij benadering op de hem gestelde vragen te antwoorden. Verzoekers desbetreffend verweer betreft derhalve een blote bewering die hij op generlei wijze onderbouwt.

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar de traumatische ervaringen waarmee veel asielzoekers te kampen hebben. De Raad constateert dat dit argument niet specifiek betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoeker. Bovendien toont verzoeker niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaringen hem niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen.

Derhalve ziet de Raad de flagrante onwetendheden betreffende wanneer verzoeker werd meegenomen voor verhoor, wanneer hij Georgië ontvluchtte en betreffende het tijdsverloop tussen de mededeling van zijn problemen aan zijn vriend en de uiteindelijke vlucht als een sterke indicatie voor de ongelooftwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Waar verweerder belangrijke discrepanties vaststelt tussen de verklaringen van verzoeker enerzijds en die van zijn echtgenote anderzijds, stelt verzoeker dat er simpelweg geen sprake is van tegenstrijdigheden. Aangezien zijn echtgenote tijdens haar verhoor duidelijk had aangegeven dat zij zich niet meer kon herinneren of zij verzoeker inlichtte over het bezoek van militairen, kan worden aangenomen dat zij deze informatie niet aan haar echtgenoot heeft medegedeeld, reden waarom verzoeker enkel weet had van de bezoeken door SODI-agenten.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat voormeld verweer, dat uitsluitend gebaseerd is op de bewering dat de tegenstrijdigheden veroorzaakt werden door de mogelijke vergetelheid van de echtgenote van verzoeker, niet kan overtuigen.

Ten eerste acht de Raad het uiterst onaannemelijk dat de echtgenote van verzoeker zich niet meer zou kunnen herinneren of zij tegen verzoeker zou hebben gezegd dat soldaten naar hem kwamen vragen. De Raad merkt op dat verzoeker aangaf eind september 2008 zijn thuisland te hebben verlaten, terwijl zijn vrouw nog tot januari 2010 in Georgië verbleef (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. G. d.d. 5 januari 2011, p. 8). De echtgenote van verzoeker verklaart tijdens haar gehoor dat haar echtgenoot ongeveer één keer per maand werd bezocht door SODI-agenten en soldaten (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag S. L. d.d. 5 januari 2011, p. 7). Verzoeker maakt bij zijn verhoor gewag van minstens één bezoek per maand, misschien zelfs twee (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. G. d.d. 5 januari 2011, p. 17). Aangezien uit het voorgaande kan worden afgeleid dat SODI-agenten/soldaten minstens 15 keer zijn komen vragen naar verzoeker bij zijn echtgenote en gezien verzoeker beweert gedurende deze periode zeer frequent contact te hebben gehad met zijn echtgenote (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. G. d.d. 5 januari 2011, p. 17), is de Raad van oordeel dat het uiterst merkwaardig is dat de echtgenote van verzoeker, ondanks de ettelijke bezoeken enerzijds en het regelmatig telefonisch contact met verzoeker anderzijds, zich wellicht niet meer zou kunnen herinneren of zij ook maar één keer vermeldde dat soldaten kwamen informeren naar verzoeker. Dergelijke onwetendheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Ten tweede constateert de Raad dat de echtgenote van verzoeker op dit punt tegenstrijdige verklaringen aflegt tijdens haar gehoor en dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts verwijst naar één van de door zijn echtgenote afgelegde verklaringen. Zo stelt zij ten eerste dat zij verzoeker enkel vertelde dat er "in het algemeen mensen kwamen", zonder concreet te preciseren om welke personen het ging, waarna zij wel duidelijk aangeeft dat, indien het SODI-agenten waren, zij dit wel mededeelde aan verzoeker. Bij de volgende vraag in dit verband antwoordt de echtgenote van verzoeker dan weer dat zij zich niet meer precies kan herinneren wat zij nu wel en wat niet heeft gezegd tegen verzoeker (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag S. L. d.d. 5 januari 2011, p. 7). De Raad is van oordeel dat de echtgenote van verzoeker moeilijk kan volhouden dat zij zich niet meer kan herinneren wat zij precies heeft gezegd, terwijl zij eveneens verklaart dat zij verzoeker wel op de hoogte bracht van de bezoeken door SODI-agenten om dan ook nog eens te verklaren dat zij eigenlijk niet aangaf wie er precies naar verzoeker kwam vragen. De Raad is de mening toegedaan dat deze drie tegenstrijdige verklaringen niet compatibel zijn, en dat het verzoeker dan ook niet toekomt om in zijn verzoekschrift te verwijzen naar de voor zijn verweer meest plausibele verklaring.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat, indien al zou worden aangenomen dat verzoekers echtgenote hem inderdaad niet op de hoogte zou hebben gesteld van de bezoeken door militairen, quod non, het uiterst ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn echtgenote dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet uitgebreid bespreken. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit zijn land van herkomst daar deze informatie verzoeker derhalve zou hebben toegelaten om zijn eigen situatie beter in te schatten.

2.2.5.1. Waar verweerder aanhaalt dat verzoeker geen valabele reden geeft waarom hij geen bescherming in zijn land van herkomst heeft ingeroepen, daar verzoeker niet op objectieve wijze de macht van SODI heeft aangetoond, evenmin het feit dat verzoeker hier tegenover machteloos zou staan, drukt verzoeker zijn verontwaardiging uit over het feit dat hij dit dient aan te tonen. Verzoeker stelt dat het immers een feit is dat SODI te machtig is om er alleen of middels een advocaat tegen op te boksen. Het feit dat dit niet werd nagegaan, wijst erop dat verweerder geen enkele bereidheid aan de dag legt om verzoekers relaas te willen begrijpen.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed of zal kunnen doen op de nationale autoriteiten.

De Raad constateert dat verzoekers argument betreffende de onmogelijkheid om zich middels een advocaat, een ombudsman of via het Ministerie van Binnenlandse Zaken zelf te kunnen verdedigen tegen de onterechte beschuldigingen van de SODI, omdat deze dienst nu eenmaal te machtig is, een blote bewering betreft die verzoeker op generlei wijze met enige objectieve informatie ondersteunt. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij na dit incident geen beroep kon doen op een advocaat of een andere door verweerder genoemde instantie. De vaststelling dat verzoeker niet de minster poging ondernam om zich tegen de valse beschuldigingen van de SODI te verweren en dienaangaande enige bescherming te zoeken, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Aangaande het nog steeds in bezit zijn van zijn militaire identiteitskaart, argumenteert verzoeker dat, hoewel verweerder hier wel een punt heeft, uit dit gegeven toch onterecht is afgeleid dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Verzoeker verwijt verweerder dat hij de meest voor de hand liggende conclusie heeft weerhouden, zonder rekening te houden met het gegeven dat het leven nu eenmaal niet altijd bestaat uit een reeks van "aannemelijke" feiten.

2.2.6.2. De Raad is het eens met de door verweerder uiteengezette motivering zoals weergegeven in zijn bestreden beslissing en in zijn nota, waar hij stelt dat het in het bezit zijn van een militaire

identiteitskaart niet verenigbaar is met de door verzoeker weergegeven omstandigheden waarin hij deze kaart nog steeds bezit. Het nog steeds in bezit zijn van een militaire identiteitskaart – waarvan verzoeker zelf aangeeft dat deze hem toegang verschaft tot militaire installaties en dat het leger een dergelijke kaart niet in de handen wil zien van iemand die niet meer tot het leger behoort (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag S. L. d.d. 5 januari 2011, p. 5) – hoewel verzoeker door de Georgische autoriteiten verdacht wordt van collaboratie met de Osseten en/of Russen, doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens asielaanvraag. Verzoeker toont met de stelling dat “het leven nu eenmaal niet bestaat uit een reeks van aannemelijke feiten” niet op concrete wijze aan waarom het nog in het bezit zijn van de militaire identiteitskaart in de voorgehouden omstandigheden waarin hij zich bevond ten onrechte als ongeloofwaardig wordt aangemerkt. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden, het nog steeds in het bezit zijn van voormelde militaire kaart en de wijze van vluchten en reizen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd.

2.2.7.1. Wat de reisweg betreft, stelt verweerder enerzijds dat verzoeker, door het land te hebben verlaten per gewone lijnvlucht met zijn eigen paspoort, de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging op ernstige wijze hypothekeert. Anderzijds stelt verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers illegale reisweg vanuit Oekraïne naar België.

Met betrekking tot de vliegreis, stelt verzoeker dat verweerder zijn redenering dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag hierdoor in het gedrang wordt gebracht, niet aantoont. Voorts meent verzoeker dat het reizen per vliegtuig niet in strijd is met zijn beweerd vrees voor vervolging, daar hij zeer kort na het ontstaan van zijn problemen is vertrokken, op een moment waarop hij wellicht nog niet geseind stond.

Met betrekking tot de inreis in de Europese Unie, volhardt verzoeker in zijn bij verweerder afgelegde verklaringen.

2.2.7.2.1. De Raad wijst erop dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist, daar waar hij stelt dat verweerder betreffende “bewering” nergens aantoont. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk waarom verzoeker, door met zijn eigen paspoort op officiële wijze het land te verlaten, zijn vrees voor vervolging erg onaannemelijk heeft gemaakt.

De Raad is van oordeel dat verweerder er terecht op wijst dat het niet logisch is dat verzoeker onder eigen naam, met zijn eigen documenten, per lijnvlucht Georgië is uitgereisd, terwijl hij volgens zijn verklaringen door de Georgische autoriteiten zou zijn gezocht. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoeker onder de door hem geschetste omstandigheden, namelijk dat hij beschuldigd werd van collaboratie met de Osseten en/of Russen, zijn vlucht onder zijn eigen identiteit ondernam wetende dat bij een controle hij onmiddellijk kan worden geïdentificeerd en aangehouden. Het argument van verzoeker dat hij zeer snel na zijn aanhouding door SODI-agenten zijn thuisland heeft verlaten en dat hij toen waarschijnlijk nog niet geseind stond, kan door de Raad niet worden aanvaard. Verweerder stelt in dit verband terecht vast dat uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat hij voor de Georgische autoriteiten een zeker belang had, daar hij werd beschuldigd van zeer ernstige feiten, hij zijn huis niet mocht verlaten en na zijn vertrek nog vaak naar hem werd gezocht. Gezien verzoeker op dergelijke wijze werd geïdentificeerd door de Georgische autoriteiten, kan worden geconcludeerd dat verzoekers publiek reizen gebruik makend van zijn eigen identiteit verder de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees ondermijnt. Verzoekers post factum hypothetisch verweer dat hij gezien zijn snelle vertrek waarschijnlijk nog niet was geseind, is ter zake niet dienend daar verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Georgië, hoe snel ook, niet met zekerheid kon weten of zijn naam al dan niet reeds als geseind werd doorgegeven en verzoeker evenmin aantoont dat hij hier toch van op de hoogte zou geweest. Uit het gegeven dat een snelle seining in Georgië niet is uitgesloten – verzoeker toont op generlei wijze aan dat dit in Georgië tot de onmogelijkheid behoort – waardoor een detectie bij het zich aanbieden op de luchthaven reëel is, kan terecht worden besloten dat het op een officiële wijze verlaten van het land via een lijnvlucht niet strookt met de door verzoeker voorgehouden vrees voor de Georgische autoriteiten in de door hem aangehaalde omstandigheden.

2.2.7.2.2. Met betrekking tot de binnenkomst in de Europese Unie stelt de Raad vast dat het louter herhalen van de wijze van binnenkomst echter niet van aard is om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met voormelde bevestiging dat de tijdens zijn gehoor verklaarde feiten wel degelijk correct zijn, in gebreke blijft.

2.2.8.1. Waar verweerder afsluitend opmerkt dat uit de landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine in Georgië, werpt verzoeker op dat de reden waarom hij zijn land heeft verlaten gelegen is in het feit dat hij door de Georgische autoriteiten, en meer bepaald door SODI werd verdacht van collaboratie met Zuid-Ossetië. Ten slotte betoogt verzoeker dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zijn verhaal niet volledig heeft begrepen en dat hij veeleer heeft gezocht naar "onaannemelijkheden" in verzoekers relaas.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoeker terecht opmerkt dat de kern van het relaas zich inderdaad bevindt in het gegeven dat verzoeker verdacht wordt van collaboratie omwille van de gedeeltelijk Ossetische origine van zijn echtgenote en dat verzoeker niet louter omwille van de origine van zijn vrouw vervolging riskeert. Verzoeker brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verweerder zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekers argument dat verweerder zijn verhaal niet goed zou hebben begrepen en veeleer gezocht zou hebben naar onaannemelijkheden niet kan worden aangenomen. De motivering van de bestreden beslissing dient immers, zoals eerder gesteld, als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder alle door verzoeker aangegeven stukken in overweging heeft genomen alsmede de aan het administratief toegevoegde landeninformatie. Verzoeker toont evenmin aan met welke gegevens door verweerder nauwelijks of geen rekening werd gehouden.

2.2.9. De talrijke door verweerder vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en inconsistenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, het niet zoeken van nationale bescherming, het nog steeds in bezit zijn van een militaire identiteitskaart en de ongeloofwaardigheid van de reisweg verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT